

denne bestemmelse i ansvarskonventionen har været indgående drøftet under de nordiske forhandlinger, og der har været enighed om, at man under hensyn til de synspunkter, der ligger til grund for konventionsbestemmelsen, måtte være berettiget til at udvide kanaliseringssystemet til at omfatte ikke blot den personkreds, der er nævnt i sølovens § 233, men også de i § 241 nævnte, d.v.s. skibets reder eller disponent, hvor denne ikke er ejer af skibet, befragteren og i tilslutning hertil ejer eller modtager af lasten samt i øvrigt nogen, som udfører arbejde i skibets tjeneste.

Stk. 3. Der har endvidere under de nordiske drøftelser været enighed om også at lade kanaliseringens bestemmelse omfatte bjærgeren, hvor olie udtømmes eller udflyder, mens skibet eller dets last bjærges eller forsøges bjærget. Dette skyldes, at et bjærgningsfartøj uden en sådan bestemmelse ville kunne gøres ansvarlig for olieskader, der opstod under en bjærgning. Hvis f. eks. et tankskib grundstøder, vil det ofte være nødvendigt at losse olien eller en del deraf fra det grundstødte skib over i nogle lægttere for at få skibet af grunden, hvilket kan medføre, at der udflyder olie. For at sikre sig mod et sådant ansvar ville bjærgeren kræve garantier af havaristen om at blive holdt skadesløs, hvorved megen kostbar tid ville gå til spilde og bjærgningsarbejdet forsinkes. Det er endvidere oplyst, at det næppe vil være muligt for bjærgningsselskaberne at tegne forsikring mod et sådant ansvar, hvorfor man fra bjærgningsselskabernes internationale organisation (International Salvage Union) har ladet forstå, at organisationens medlemmer kan blive nødt til at nægte at medvirke ved bjærgning af tankskibe, såfremt spørgsmålet om bjærgerens ansvar ikke finder en rimelig løsning. Da man må anse det for at være af den største betydning, at bjærgning af havarerede eller grundstødte tankskibe sker så hurtigt og effektivt som muligt, så olieskader begrænses mest muligt, har man derfor medtaget bjærgeren her. Tilsvarende synspunkter ligger bag, at man har medtaget personer, der for at afværge eller begrænse skade tager de i § 267 nævnte forholdsregler.

Som en begrænsning i denne kanalisering har man dog anført, at ansvar kan gøres gældende, såfremt bjærgningen eller de nævnte forholdsregler udføres i strid med et forbud udstedt af en offentlig myndighed, eller såfremt det udføres af andre end en offentlig

myndighed i strid med et udtrykkeligt og beføjet forbud af skibets eller lastens ejer. Sidstnævnte begrænsning har sin parallel i sølovens § 224, stk. 2, hvor den, der deltager i en bjærgning mod et udtrykkeligt og beføjet forbud af den, der har befalingen om bord, ikke har krav på bjærgeløn. På grund af ladningsejers centrale stilling i forbindelse med olie-laster er det fundet naturligt at medtage denne. De eventuelle konfliktproblemer, der måtte kunne opstå mellem skibet og lastens ejer, må i det konkrete tilfælde vurderes ud fra, om et forbud har været beføjet. Et forbud fra en offentlig myndighed må i denne forbindelse have udtrykkelig lovhjemmel eller bygge på en nødretsbetragtning.

Efter *stk. 4* omfatter kanaliseringen endvidere den, der er ansat hos skibets ejer samt hos de i *stk. 2* og *3* nævnte personer. De, som f. eks. er ansat hos ladningsejeren eller bjærgeren, vil herefter være omfattet af kanaliseringen i samme omfang som deres arbejdsgiver.

I *stk. 5* er indføjet en bestemmelse om ejerens adgang til regres for den erstatning, han har måttet betale for olieskader. Hovedreglen efter denne regresbestemmelse er, at ejeren i overensstemmelse med almindelige erstatningsretlige principper har regres mod den, som ellers —uanset kanaliseringsreglen — ville have været ansvarlig for skaden. For så vidt angår de persongrupper, der er nævnt i *stk. 3* og *4*, samt skibets lodser, er der imidlertid tale om en begrænsning i regresadgangen, som kun skal kunne finde sted, såfremt de pågældende har handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Ansvarskonventionen har om regressspørgsmålet alene en bestemmelse i art. III, 5, der udtrykkeligt anfører, at konventionen ikke får indflydelse på ejerens ret til regres mod tredjemand, hvorfor de kontraherende stater må stå frit overfor at regulere dette spørgsmål. Imidlertid indeholder art. III, 4, som nævnt ovenfor ad *stk. 2* en bestemmelse om, at krav om erstatning ikke kan rejses mod personer, som er ansat i ejerens tjeneste eller mod ejerens agenter, hverken i henhold til konventionen eller på andet grundlag, hvilket kunne synes at afskære en regresregel som foreslået.

Spørgsmålet har været indgående drøftet såvel under de nordiske forhandlinger som med repræsentanter fra andre lande, der påtænker at ratificere konventionen, og det har været den almindelige opfattelse, at der hverken i konventionen eller i dens forarbejder er klare